בס"ד

יום א', י"ב בחשון תשנ"ט (9 בנובמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם גם הכוח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שני אירועים היום בהיסטוריה של ישראל בפורות האחרונים.

1) בשנת תרמ"ו (1880) נולד טוביה לבוטינסקי, באודסה, רוסיה. מנהיג ציוני, סופר והוגה-דעות. לבוטינסקי אירגן באודסה את ההגנה העצמית היהודית ולחם למען כבוד היהודים. במל"ח ה-I, הוגלו פעמים להקמת היחידים העבריים והוגלו לחם בשורותיהם בפלשתינה ובארץ ישראל.
בפברואר 1920 הוגש עתיד ברוסיה ההגנה בירושלים. ב-1921 הוגלו הצדדים להגנה היהודית אך פרש ממנה מפאת שיתוף פעולה של הסוכנות היהודית עם הממשלה הבריטית. ב-1935, הוגלו הקים לקרואל ליהודי אירופה צבא עצמאי ולהפיל ערכם עולמי על ארגון ההגנה. עם פרוץ המלחמה, פעל להקמת צבא עברי. לבוטינסקי נפטר בפלשתינה ב-1940 אך ביקש להיקבר באדמת הקודש של ארץ ישראל. כפעמים 24 שנה, ב-1964, כינתה ממשלת ישראל את בקשתו ועצמותיו נטמנו בהר הרצל. [לקוח מקון ויקיפדיה]

2) בשנת תשנ"ו (1995) נרצח ראש ממשלת ישראל, יצחק רבין, ז"ל.
ב-4 בנובמבר 1995 נאמר ה-4 במוצ"ש, היו מן הנאומים הגדולים ביותר שניתנו מעל במת הקהל. נרצח, לפחות הרושם הנוכחי (נאום אבילה שנתנה ה' בפחות האחרונים), ראש ממשלה. רבין כיהן כרמ"מ בפחות השנים, 3 שנים. יתכן שמעון פרס, שכיהן כשר החוץ, רבין הוליך את ישראל להסכם הסטורי עם אש"ף, ונאמר מכן להסכם שלום עם ירדן.
בקדנציה השנייה שלו ה' רבין מעורב בהרבה בעניני חברה, כלכלה וקליטת עליה. היתה הרבה להפחת עם אנשי-רות ועסיקה בארץ. דומה ה' שעשה יותר מבנימין על-ידי התקבות כלפי ממשלתו. על מנת אומת הושמדו כניסתו לאש"ף (בבירות) וויתורו את תקים מארץ ישראל, אבל רבין את-פי רוב ראו היתחים להתקבות אלה ברצינות ועל מפעם לפעם יצא בתרעורת נגד התנקפים עליהו, והביא את בטחונו שרוב הציבור אתו.
במיתה להוכיח שהציבור תומך בשלום, תומנה בפברואר-המונים במוצ"ש, 4 בנובמבר, בכיכר מלכי ישראל בתל אביב: כן לשלום-לא לאלימות.
2 ירחים אקדחת שמו קץ לחייו וישראל שלחתר מכן היתה מדינה שונה.
[ספר המאה]

יום נעים!
שבוע טוב!